

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

15^e Jaargang.
No. 21.

H. S. v. LENNEP, O. Z. v. SANDICK, H. G. J. SCHELLING, H. SALOMONSON,
H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS, MEJ. H. VAN GENNEP.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Vrijdag
7 Maart, '13.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Inhoud.

- Delftsch Studenten-Corps.
Maskerade-Tentoonstelling op de Leeszaal der Soc. „Phoenix”.
D. S. M. G. „Apollo”.
- Gedachten en gedichten.
Je brieven, door S.
Het portretje, door S.
Snapshot, door Flipje.
Kunst en Geest in Literatuur, IV, door Van de W.
- Feuilleton.
Het Drama, door S.
- Delftsche Studenten-Bond.
Rede, uitgesproken door den aftredenden President, den heer J. C. van Staveren, bij de Bestuursverdracht, op Vrijdag 28 Febr. 1913.
Rede, uitgesproken door den Heer H. R. Beukelman, bij het aanvaarden van het Voorzitterschap van den Delftschen Studentenbond, op Vrijdag 28 Febr. 1913.
- Studiebelangen.
Centrale Commissie.
- Van verre en nabij.
Studie-enquête.
- Vereenigingsleven.
Electrotechnische Vereeniging. Driedaagsche excursie.
- Technische Hoogeschool.
- Berichten en mededeelingen.
- Correspondentie.
- Lijst van Vergaderingen.
- Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Maskerade-Tentoonstelling op de Leeszaal der Societeit „Phoenix”.

De Feestcommissie brengt hierbij onder de aandacht van belangstellenden, dat DINS DAG en WOENS DAG, 11 en 12 MAART 1913 nogmaals een Tentoonstelling van Maskerade-artikelen zal worden gehouden. Onder meer zullen te bezichtigen zijn: enkele costuums, wapens, helmen, Indische stoffen enz.

De tentoonstelling zal van 9 uur 's morgens tot 9 uur 's avonds geopend zijn, terwijl gedurende dien tijd gelegenheid bestaat, zich bij de Feestcommissie als deelnemer op te geven.

Namens de Feestcommissie,
W. F. de MOL VAN OTTERLOO.

Een derde Lustrumtentoonstelling, naar onzen wensch culmineerende boven de vorige twee expositie's, zal a. s. Dinsdag en Woensdag op de Leeszaal der S. P. zijn schatten uitstallen en weer zal er gelegenheid bestaan om in te teekenen op de van ouds bekende teekeningen, gewijzigd volgens staalkaarten van nieuwe stoffen van zijde en brocaat. Het nieuwe van deze verzameling bestaat uit het groot aantal uitgevoerde details, zelfs eenige geheel-uitgevoerde costuums, die de gespannen verwachting der deelnemers zonder twijfel niet zullen beschamen.

Er is meer. Wapens zijn er, naar oude teekeningen uitgevoerd, kromwzwaarden (mamelukken), oversierlijke Indische sabels en elegante fluweel-omhulde Perzische dolken met edelstenen ingelegd. Ook zullen er voorbeelden zijn van paardenbekleding. Begin April wanneer de wapencollectie compleet is, zal men echter pas zijn keuze kunnen doen inzake paarde-tuig en wapen.

De beteekenis dezer expositie ligt vooral in de vaste hoop op vergrooting van het aantal deelnemers. De rollen van eenige der vreemde gezanten, evenals van het geheele Corps de Ballet zijn o. a. nog onvervuld. En de Indische vaantjesgarde, een bontgewemel van te voet gaande krijgers heeft nog slechts enkel voorwaardelijk opgegeven corpsleden getrokken. Het zijn de goedkoopste rollen en naar verhouding zeer zeker niet de onaantrekkelijkste.

Mochten sommigen bang zijn voor een „anonymus-lustrum” laat hen op de expositie de kant-en-klare rusting van zoo'n Indischen krijgsknecht zien.

En waar zoovelen te paard gaan, zal het effect van een compacte groep voetgangers met de wapperende vaantjes er boven uit, te treffender zijn.

En voor de gezelligheid? Doet het clubsgewijs, Gij vooral, Eerste Jaars, sluit uw clubs aaneen, bedenkt, dat men het Lustrum zelf het best gecostumeerd kan vieren en dat men door een studenten-maskerade, alleen van studenten het meest doet voor den naam van zijn Corps.

D. S. M. G. „Apollo”.

Het bestuur maakt bekend dat het jaarlijksche heerenconcert zal worden gegeven op Dinsdag 11 Maart a.s., ten 8 ure, in de eetzaal der Societeit „Phoenix”. Verschillende kamermuziekwerken zullen worden ten gehoor gebracht.

Allen die deze zeer genotvolle en opwekkende avonden kennen, zullen zeker niet ontbreken, maar het bestuur verwacht dat ook zij onder de Apollo-leden, die tot nog toe niet in de gelegenheid waren ze bij te wonen, in grooten getale op zullen komen en met ons zullen genieten van de intieme gezelligheid die dan in de eetzaal heerscht.

Namens het bestuur,
C. G. LINGBEEK,
Secretaris.

Gedachten en Gedichten.

Je brieven.

Zij komen des avonds, als rustige stilte
bij 't suiselend licht van de lamp mij omgeeft,
... een helderen klank van de huisbel, en 't is mij
of daarin de schal van je vroolijkheid leeft.

Zij komen des morgens, na roerige nachten,
als de knel van den kater mijn slapen omspant,
... een helderen klank van de huisbel, en 't is mij
als rust op mijn voorhoofd je koel-reine hand.

S.

Het portretje.

Wanneer ik je portretje zie
dat achter dikke stapels boeken,
mijn blik voortdurend schijnt te zoeken
uit oogen vol melancholie,
dan is 't mij of 'k je zacht hoor praten,
en 'k suf wat over mijn dictaten
— wanneer ik je portretje zie.

Wanneer ik je portretje zie
als ik in stille avonduren,
zoo'n beetje vóór mij zit te turen
in onbewuste rêverie,
dan is het of je mij wilt spreken
van alle slecht-bestede weken
— wanneer ik je portretje zie.

Dàn grijp ik driftig naar mijn veder
en werk den heelen avond weder,
vól aandacht tot een uur of drie,
— en werp ik dan mijn pen terzijde
dan zie ik op, en glimlach blijde
— wanneer ik je portretje zie.

S.

Snapshot. *)

De repetitor van der Gouw
Had 'n verduvelde knappe vrouw,
Dus kwamen de heeren studentjes,
En offerden graag Pa z'n centjes
Aan repetitor van der Gouw,
Vanwege de knappe vrouw. —

Maar het Mevrouwje van der Gouw
Bleef haren repetitor trouw;
Soms telden ze samen de centjes,
Die hij kreeg van de heeren studentjes;
Dan zoende het echtpaar van der Gouw
Malkanderen bont en blauw. —

FLIPJE.

*) Noot van de Redactie. De Redactie is een zekere repetitor van der Geit bekend, die o wonderlijke speling van het noodlot — een verduveld knappe meid heeft.

Kunst en Geest in Literatuur.

IV.

Uit blanke steden onder blauwe lucht is de titel van een der nieuwere werken van LOUIS COUPERUS.

Zij, die eens voor al door „Eline Vere” gewonnen, hebben gelezen en verslonden de rij van werken „Babel” en „De Berg van Licht”, „Majesteit en Wereldvrede” en „Dionyzos” en al dat andere, *) zij zullen ook dit boek hebben genomen, zij zullen in den evenweek-klinkenden titel dadelijk een

*) Men vergeve mij de onjuiste opeenvolging.

Feuilleton.

Het Drama.

Gij kent ze natuurlijk, de moderne volksdrama's die aangekondigd worden op prikkelend samengestelde affiches, en wier pikant-sensationele bijzonderheden aangedikt worden als attractie's van de bioscope schouwburgen waar zij gedurende een week het pièce de résistance van een gevarieerd programma vormen.

Ook hebt ge het voor en tegen van die vertooningen overwogen, en zijt tot den neutralen slotsom gekomen, dat dit de teekenen zijn van uw tijd, waarin noodzakelijk gecompliceerde extracten — den haastigen schouwburgbezoeker ingegoten, — hem weer voor lange uren afleiding moeten geven in zijn jachtend bestaan.

Er ligt in een uur bioscope-bezoek dan ook dezelfde zonderlinge voldoening, als in het slikken van een enkele pastille die de voedingswaarde van een geheel middagmaal vertegenwoordigt; zoo zult ge buitengekomen in het daglicht die weë leegte in u gevoeld hebben, welke bestaat in uw gevoede maar van een normaal diner verstoken ingewand.

Ondertusschen zijn uw modern-overprikkelde zenuwen

aangenaam gevoel van bekendheid, van vertrouwdzijn hebben gevonden, zij zullen zijn — teleurgesteld.

Velen echter zijn eenmaal door té groote pracht van taal, door té vloeiende welluidendheid van zinnen wrevelig gestemd geworden tegen dezen „verwijfden” schrijver; die velen zullen dit boek ongelezen laten, want vermoedend weer te worden overstroomd door wee-makende klankengeur.

Al deze lezers hebben veel gemist.

Want hij, die hoopt weer de bedwelming te ondergaan van de wijd stroomende klanken-bekoring, en voor zich ziet een rustige, verklaarde schepping, hij zal, bevooroordeeld, nooit begrijpen de intenser innigheid van dit eenvoudiger werk. —

Want hij, die verlangde een meer tastbare werkelijkheid voor holmooi klinkende extase, ging dit boek voorbij, zonder te weten, dat het bevat, juist hetgeen hij zocht.

„Ik hef mijn oogen op naar de bergen van waar mijn hulpe komen zal; mijn hulp is van den Heer mijnen God, die hemel en aarde geschapen heeft”, aldus de aanhef van een lied uit oud-Israëlitischen tijd. Het is de saamvatting en de zuiverder vorm van alle gedachten, toen over het wezen van het menschebestaan gedacht. Er ligt in: het verlangen naar rust en evenwicht, de erkenning hulp te behoeven, om dit te verkrijgen, het vaste vertrouwen, dat een antwoord komen zal op die geheimste vraag van het hart, een plotse verwijdende ontdekking, dat hetgeen elk hart in diepsten grond voor zich en zich alleen behoeft, tevens is de Almachtige Kracht, de Grond aller dingen.

Maar de bekoring van deze regelen is ook nog een andere: het aesthetische!

Deze twee elementen, hier zuiver vereenigd, zijn als harmonisch geheel sinds dien slechts een hoogst enkele maal gezien en gehoord. Of neen, zij hebben als schijnbare antipoden, als schijnbaar elkaar vijandige machten tegenover elkaar gestaan.

Mogen de volgelingen van het een zoowel als van het andere met verbazing en met erkenning beiden vereenigd zien in Bach's zuiver schoone en zuiver geloovende muziek, in Vondels zang: Heilig, heilig, nogmaals heilig, driemaal heilig, eer zij God, — het ethische en aesthetische zijn schijnbaar onherroepelijke contrasten. —

De Griek had de schoonheidsrythus; als reactie verwordt de leer van Jezus in Paulinische uitlegging tot: „Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheid des vleesch niet.”

De ontwikkeling van de oude Italiaansche schilderkunst is daarna het duidelijkste teeken, hoe langzaam de „zinlijke bekoring” haar veld herwint: de Katholieke eeredienst geeft tot dit oogenblik meer de voldoening voor onzen schoonheidszin, dan de klare rust voor ons hart. Doch er tegenover staan als van zelf coelibaat- en monnikenwezen: wil men volledige belangstelling voor 't Goddelijke, zweer af al wat aan de aarde bindt; — er tegenover staan de kerken der Hervormden, wit van muur, sober van inrichting, waarin een uiterlijk dorre eeredienst: al wat den geest van 't hoogere af zou kunnen leiden! zij gebannen.

Is 't niet begrijpelijk dat het materialisme met de zege-roep: Eeuwigheid van Stof en Kracht, niet slechts werd het onvermijdelijk resultaat van ernstig zoekenden geleerde

een uur lang aangenaam geschokt door de verrassende wisseling van dikke gebeurlijkheden, waartegen de weinige evenementen in uw koel bestaan niet opwegen; de trouwhartige bioscope-bezoeker leeft maanden in een uur!

Het was een namiddag waarop het vroege uur en de vuile straten den luiaard leeg café's en een onaangename wandeling verzekeren, dat ik gedaan heb wat meer steedsche besluiteloozen in zoo'n geval laten gebeuren . . . ik zat in een bioscope. De inrichting was een van de gewone soort, die behalve geventileerde zalen en prima-nummers de „hoofd-film” aankondigen, het drama in 3 acten met catastrophe.

Aandachtig, en vol van de illusies van 't lege doek had ik de onwaarschijnlijke avonturen gevolgd van een dier clowns die zich als Calino, Pétard of Zigoto voor de bioscopelens van bruggen en uit dakvensters storten. . . . Toen kwam het drama! Die zonderling stille aandacht heerschte in het zaaltje, welke het publiek uit de comedies overbrengt, en die, daar nuttig zijnde, bij de lichtpantomimen ongemotiveerd blijft; men wachtte vol spanning. Vóór mij zaten twee menschen; hij van middelbaren leeftijd en een geprononceerd poenige breed-uitheid, zij zoo'n klein elegant figuurtje dat gegoten lijkt in een tailon-pakje en glacéhandschoentjes. Zij spraken fransch, zij vol en goed, hij

neen, dat het werd de vreugdevolle bevrijder voor *allen*; bevrijder van de weifeling: kunst of godsdienst?

Voor den mensch echter bestaan twee werelden de groote wijde wereld buiten zich zelf, welke hij kent door middel van zijn zintuigen, en de wereld van Eigen Ik. De wereld buiten was veroverd. —

Maar die diepste, innigste trillingen van het zelf, diè bewegingen, niet door zintuigen gekend, doch direct, — niet in gedachten te vatten, want gedachten hebben de woorden van de wereld buiten noodig, niet in melodie te benaderen, want klanken zijn zelfs te ruw en te oppervlakkig, diè geheimste bewegingen, dat verlangen was *niet* verwonnen, boog *niet* het hoofd voor Eeuwige Stof; dat verlangen bleef ongerept, groeide, brak uit ten slotte, — ziet thans om u heen, hoe de menschheid, ordeloos wanhopig soms, klanken en vormen en daden aangrijpt, om dragers te zijn van dat diepste Zelf naar buiten, naar de wereld die slechts door-vormen-gedragen gedachten kan verstaan.

Wanhopig is de wereld, want al wat eens drager was, mag 't nu niet meer wezen: 't heeft immers onvoldaan gelaten; nog bestaan de eeuwenoude godsdienstvormen; maar de huidige mensch gaat hen voorbij; nog bestaan de langgekende kunstuitingen; wel worden zij geprezen, maar de zoekende mensch verlangt iets anders. —

Wij Nederlanders echter hebben een grappige halstarigheid meegemaakt. Wij ook hoorden de erkenning van dat diepste Ik in heftigheid opklinken: „Ik ben een God in 't diepst van mijn gedachten” of „De Godheid troont diep in mijn trotsch gemoed!” Toch, de dichters na '80 hebben opnieuw „de Schoonheid” aangegrepen met een hartstocht een bruischend verlangen, zoo geweldig, dat een wonderlijke rijkdom van mooiste poëzie in enkele jaren ontstond, dat hun definitie begrijpelijk wordt: Kunst is Passie.

Passie wil de roode daden van het leven, andere niet. Het moest leeg worden, doodloopen in zichzelf, verklinken in holle, rethorische bladzijden, in kleinzielige hatelijkheden.

Het leven immers kent ook 't bestaan van blanke rust van grijze verveling, van diep violette mystiek.

Mystiek, ziedaar de talisman, het alomvattende woord van wat de menschheid zoekt, van wat ook nu de Nederlandsche literatuur samen met die van alle andere landen belijdt.

De Schoonheids aanbidding heeft afgedaan als 't *eenig* ware. Dat andere, dat niet-te-bepalene voert elk tot zuiverder innigheid tot wilde uitbarsting en tot bedwongen uiting.

„Er wordt gestreefd naar vereeniging met de onzichtbare wereld!” En moge dit al leiden tot dwaaste resultaten, de diepe kern is zeer verblijvend en rustgevend: vereeniging van den mensch als drager van het aethetische met de Godheid, troonend diep in zijn trotsch gemoed, met het onzichtbare.

Maeterlinck, Huysmans, van Eden 't zijn evenzovele voorbeelden van dat zelfde streven in verschillenden vorm.

Ik zou geneigd zijn Theosophie en Cubisme *hier* in één adem te noemen.

Al wordt slechts door een heel enkele *de* diepste Mystiek bereikt: de mystiek die alle eeuwen door bestaat, de wonderlijkste Mystiek dat God Liefde is, dat „ons hart onrustig is in ons, tot het rust vindt in God, toch gaat die zin

met hollandsch accent dat irriteerde in den beschermden toon die hij zich tegenover haar veroorloofde, mijne onbescheiden veronderstellingen omtrent hun indentiteit werden op onverwachte wijze ontsluitend door het Drama.

Het schandaalstuk vol valschen pathos, en in finessen ontleed was gewone prikkelbioscope-spijs. Ditmaal de geschiedenis van een jonge gouvernante die, — afgehaald van den traditioneelen trein — naar het bekende fraaie landgoed geleid wordt, en in den familiëkring gekomen, den schurk onzer „draken” hier den eleganten verleider ten prooi valt. De handeling speelde in een onwaarschijnlijk uitgedoste omgeving die aan een requisiten kamer herinnerde, de actie was dik, de bedienden talrijk, het geheel van de bekende variété-pracht. Iemands matige belangstelling voert bij zoo iets tot observatie van derden, en zoo kwam ik te kijken naar mijn fransch-sprekende geburen. Onmiddellijk viel het op hoezeer het vrouwtje scheen op te gaan in de actie. Zij lachte en sprak vroolijk tot den poen, in wiens geplooiden nek een resolute trek van afwachten zat, en wiens opgeheven hoofd zich nauwelijks overneigde naar het vrouwtje om hare opmerkingen te vernemen.

De handeling ging verder; de idylle van het verboden samenzijn der gelieven werd breed uitgesponnen onder

naar het mystieke als onrustbarenden adem door allen, — doet holle schoonheidspraal wijken voor roerende innigheid.

Dit proces zie ik uitnemend voltrokken in Louis Couperus, den Tachtiger die „Wereldvrede” en „Dionyzos” schreef, een man van de 20^e eeuw die „Korte Arabesken” en „Uit Blanke Steden onder Blauwe Lucht” gaf.

Laat mij eenige korte fragmenten naast elkaar zetten.

Dionyzos, de jonge god van het enthousiasme is in de bosschen van Nyza ontwaakt, hij heeft gedroomd van Wereldverovering, doch de dikke Silenos maant hem tot kalmte: 't is ijdelheid!

„Maar Dionyzos snel had zich opgericht. Hij stond, fier en heerlijk en vroolijk.

„— Strijd is het leven! riep hij uit. Niet de bloedige strijd, dien vuurt Ares aan, maar de lachende strijd met onverwinnlijke macht! De lachende strijd is het leven! Te gaan lachende voor zich uit, zelfbewust van onverwinnlijkheid: te gaan, lachende, wouden en steden door, zeeën over en dwars door hemelen en te heerschen langs zijn triumftocht . . . dat is het leven, dat is leven! . . .

„Geheel de hemel schijnt als een glimlach, omdat een goddelijke vreugde geboren gaat zijn! Rondom mij heen zingt het woud van vogelen! Bries waait bloemengeur op als offerreuk aan de nieuwe vreugde, die zijn zal! Verstaan doe ik de vreugde nog niet, maar zij kondigt zich al luider en luider aan in stemmen, die geheimzinnigen in de bosschige diepte, die schulpsuizelen uit de strakblauwe zee en en die azuurschel, klaroenschateren uit de ronde hemelen als met trompetten, gericht naar de aarde!

Heilige blijde natuur, o laat mijn jonge armenje drukken op mijne jonge hart, zooals ze drukken zouden een nimf die maagd was!” . . .

Zeker, 't is heel verleidelijk dit mooi te vinden, als men zich mee laat voeren door de golvende melodie; doch leef u in, in deze morgenstemming van veel heerlijk zonlicht, dan zal u een gevoel van weehheid overmannen zooals eens, toen gij een sentimenteel meisje een dieproerend gedicht had voorgelezen en zij 't zoo „heel erg mooi” vond.

Luister nu echter goed, toets ieder woord, ieder woordherhaling in volgende beschrijving van Venetië. (Uit Bl. St. onder Bl. Lucht).

„ O. de etherische dageraden . . . zij zijn zoo teeder paradijsachtig, zacht parelmoërig van tint en weerschijn, als de nacht was donker romantisch schaduwzwart en hel verlicht.

Ik zie Venetië van Lido af, effen getrokken liggen, als een stad van fijn turkooisblauw email in een dunnen lichtnevel, melkig wit als smeltend opaal. Het is zes uur in den zommormorgen. De zee der aogune is stil, laag, gewaterd zijdeachtig wijd uit, in een rozige glorie van ophelderend morgenlicht: er zijn zacht gouden koepels en dof gulden tinnen en spitsen ginds aan den horizon, die de lange lijn is dier fabelstad. Er is een lucht van vage schulptint, ge-nakerd met doorschijnningen van hemelsche afglans. Het is of er vaag tintige lakens gespannen zijn, nauwelijks gerimpelde weefsels, melkblauk, rozigblauw en doorzichtig; het is of er gazen wazigheden worden uitgebreid: sluiers van nimfen en sjerpen van waterelfen wimpelen . . .

En er klinkt morgenzang blijde, in dat limpide uchtendkrieken over de tooverige waterstad, . . .

De morgen rijpt in de ronde, stralende zon: er is een uitwaaiening van stralen, de doorzichtige mouseline trekt op, de waterelfe-sjerpen verijlen, nog even een flarde van mist en de zomerdag heerscht over water en stad . . .

bloeiende bloesemtakken, en aan kabbelende beekjes Het vrouwtje werd zenuwachtig en hare vroolijke opmerkingen kregen een schellen klank.

Toen de débacle van ontdekking, afscheid en eerloozen minnaar; zij zat stil en aandachtig, het hoofdje in spanning opgeheven naar het wit-zwart-flakkerende doek.

Ten slotte bleef de dik opgelegde apotheose niet uit, van zwervende bedrogene, ditmaal alleen en onder kale takken . . .

De treurige afloop scheen mijn buurvrouwtje hevig getroffen te hebben; zij zat voorover, en snik-schokte in een klein zakdoekje. Daarnaast, overgebogen tot haar, zat de patser en sprak haar haastig en driftig toe in zijn hollandsch-fransch geknoei. De man scheen een scène te vreezen zij schokte door, kort en klagend met snikgeluidjes.

Het licht ging op, langzaam en heller. Ik zag de man half afgewend een laatste overredingspoging doen. Toen stond hij op en verliet stommel-dringende het nauwe rijtje stoelen en het lokaal.

Nu zat zij alleen, het kleine vrouwtje, gedrongen het tengere lichaampje in zenuwverdriet, snikkende, snikkende totdat het licht weer uitging, langzaam, als wilde het dekken zacht en voorkomend de wanhoopssmart van het kleine gouvernantetje.

Denk u eens even een zin als: „Het is zes uur in den zomermorgen” geplaatst in de aanhaling uit Dionyzos, het zou er vloeken, niet door banaliteit maar door te nauwe aanraking met den daar beschreven morgen zelve, immers diè morgen staat los van zijn eigen wezen.

Doch hier, waar de mistweefsels zelf u voorzweven, waar het licht zelve over de waterstad doorbreken gaat, hier is een zoo preciese aanduiding van tijd een treffende echtheid, welke de dingen zelve voor ons leven doet.

Een bewonderaar van de vroegere Couperische werken zou misschien tegenwerpen: „Dionyzos is een boek van loutere fantasie, en hier in Venetië en Ravenna en Florence staat een werkelijkheid ten dienste”.

Nimmer was ik in den San Marco of in het woud van Ravenna, de Pineta evenmin als in den Dionyzischen onderwereld.

Maar des schrijvers emotie, voelt gij haar u niet doortintelen als ze hem deed in den Baziliek van Venetië:

„Vóór ons rijzen verre vizioenen van verbleekte glorie. Vooral in de middagsche schemeringen zijn deze droomen en vizioenen die kunnen voeren tot meditatie en gebed, nog doffer, nog ijler, nog rustiger, nog meer verbleekt en verkleurd, want er verijlen de nevelen van den laatsten wierook in den zich wegtrekkenden, laatsten, getemperden zonnestraal

Dan verdooven de gouden schaduwen in deze toovergrot; dan sleept de mystieke nacht haar waas heen over alles, wat nog blonk in deze wonderspelonk en langzamerhand zijn alle glories en vizioenen verschemd in de huivere duisternis eener immense, mysterie-volle krypt . . .

Een grot, een spelonk, een krypt — die ons een kerk werden zoodra wij, bekoord en eerbiedig, zijn binnengetreden”

Maar des schrijvers emotie, wordt zij niet de uwe ook alsof voor u zelf de Pineta opstond:

„Ijl en toch somber woud, wat voor vreemde huivering als betooverde damp van smartelijkheid, valt van uw boomkronen neer of stijgt op uit uw antieke aarde?

Zoo de nacht over u heen ware gevallen, zouden de schimmen dan óprijzen uit uw donkere plassen en duistere kuilen en verzweven in de misten der zee en de moeras walmes der wijde vlakke daar ginds, ijl en toch somber woud?”

En is daar tegenover de norschheid van Charon en de smart der Danaïden en de kwelling van Tautalus, zooals Couperus die voor den vreugde? brengenden Dyonizos ziet opkomen niet lauw en emotioneel en wee?

Na „Eline Vere” is Couperus door eigen talent meege-sleept: te gemakkelijk tooverde zijn fantasie, te vanzelf kwamen de woorden; maar fantasie en woorden bevatten niet meer de innigheid van de dingen, van het gebeuren zelve.

Nu is 't, als of deze schrijver plots heel stil is geworden; ik zeg niet dat hij, bewust van dien zin naar het mystieke, thans zelf bewust streeft naar vereeniging met de onzichtbare wereld.

Ik zie slechts, dat Couperus nu heel stil van uit zijn diepste eigen wezen voelt en neerschrijft, wat daarbuiten op hem inwerkte, hem emotie gaf, een emotie, nu zuiver doorproefd, nu zuiver weergegeven.

En om die innigheid, om dat contact met het wezen van het beschrevene, daarom wil ik u zeggen, dat, wat Couperus zegt van de schoonheden in Florence, terwijl ik het toepas op het boek „Uit Blanke steden onder Blauwe Lucht”:

„De bekoring dezer rijkdommen, is, hen eenigszins te beschouwen als de uwe, als úwe schatten, die ge nooit geheel en al hebt uitgeput; de bekoring is, hier terug te komen en wederom terug te komen. Telkens weer ziet ge iets anders, leest ge iets nieuws, bewondert gij eene nog niet opgemerkte schoonheid.”

Het was mij een groot genot dit boek te lezen.

V. D. W.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

RIJSWIJK.

Gem. Zitkamer met 2 Slaapkamers

TE HUUR voor 2 Heeren, óók Studenten, met en zonder pension.

Adres: SCHOOLSTRAAT 61.

**KRACHT EN
GEZONDHEID**

door ontwikkeling der spieren.

ENGELSCH en FRANSCH BOKSEN.

Prof. H. MIONNET,

gediplomeerd door den Boksbond van Frankrijk.

Keerweerlaan 23a, Rotterdam.

Onderricht voor personen op elken leeftijd.

2717)

SANATORIUM BEEKBERGEN

≡ voor lijders aan tuberculose. ≡

Firma E. DE GROOT,

Hoek VOLDERSGRACHT 33. — DELFT.

Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELI.

Geeft steeds de HOOGSTE WAARDE voor NETTE GEDRAGEN KLEEDEREN, zooals:

Heeren-Costuums van f 6,— tot f 14,—.

Demisaisons en Winterjassen van f 5,— tot f 12,—.

Pantalons van f 2,50 tot f 5,—.

Ook dagelijks buiten de stad te ontbieden.

Technische Hygiëne.

Eenige personen, die bovengenoemd vak wenschen te bestudeeren, stellen zich voor de werken van den arts L. HEYERMANS gezamenlijk te lezen.

Zij, die zich hierbij wenschen aan te sluiten, gelieven hun kaartje onder motto T. H., aan het Bureau van dit Blad in te zenden.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Heeft blijvend succes met

„MARCA LEGITIMA.”

Geurige 3 Cent Sigaar.

Aanbevelend, Firma J. C. DRABBE,

KOORNMARKT over de Peperstraat.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 7 MAART 1913. No. 21.

Delftsche Studenten-Bond.

REDE,

uitgesproken door den aftredenden President,
den heer J. C. VAN STAVEREN,

bij de bestuursoverdracht op Vrijdag 28 Februari 1913.

Mijne Heeren Mede-Bestuurders,
Mijne Heeren die straks Bestuurders zult zijn, Leden van den Delftschen Studenten-Bond.

Wanneer mij dan thans nog rest, om, alvorens wij de taak, die ons nu ruim een jaar geleden op de schouderen werd gelegd, aan anderen overdragen, u met enkele woorden te verhalen, wat onder ons bestuur is voorgevallen, u in 't kort een beeld te geven van den huidige toestand, zoo zal ik dit niet kunnen doen zonder min of meer door den invloed, welke van deze eigenaardige plechtigheid uitgaat, te worden beheerscht.

O zeker, voor u is een bestuursoverdracht veel minder rijk aan allerlei gevoelens dan voor hen, die, nadat zij een jaar lang onze vereeniging hebben mogen leiden, heengaan in de onzekerheid of wel alles wat zij verrichtten of voorbereidden gewerkt heeft of werken zal in het belang van onzen Bond; die heengaan met de drukkende wetenschap vaak in gebreke te zijn gebleven waar krachtig handelen noodig was.

Maar toch, heeft niet deze ure ook voor u een groote belangrijkheid? Wederom hebt gij vijf uwer de eer waardig gekeurd aan het hoofd onzer vereeniging te staan en onwillekeurig vraagt gij u af hoe zij u zullen voorstaan, wat zij tot stand zullen brengen.

Laat ik het u al aanstonds zeggen, het feit, dat deze vijf tot opvolgers zijn aangewezen, is mede oorzaak, dat er in ons, aftredenden, bij alle weemoed ook vreugde heerscht.

Maar laat ik u thans terugvoeren naar den tijd, waarop wij het bestuursambt op ons namen en u er aan herinneren hoe wij, een uitzondering in het vereenigingsleven van den D. S. B., deze taak na verkiezing aanvaardden.

Reeds toen beschouwde ik deze verkiezingsactie als een teeken van belangstelling, van hernieuwde sympathie onder de bondsleden en gelukkig ik heb mij niet bedrogen.

Dit bleek al dadelijk toen wij de reglementswijzigingen ter hand namen. Ofschoon dit onderwerp op agenda's geplaatst gemeenlijk onmachtig is groote drommen saam te trekken en bovendien veelal de onaangename eigenschap bezit tot langdradige en onvruchtbare besprekingen aanleiding te geven, zoo laat zich van deze herziening in beide opzichten het tegenovergestelde zeggen.

Geen wonder ook, een zoo moeilijke kwestie als de regeling eener verplichte kennismaking op voet van gelijkheid verdiende terecht ieders belangstelling.

Toen het gedurende de besprekingen noodzakelijk bleek om zelfs tot Statuten-wijziging over te gaan, teneinde de instelling van een candidaat-lidmaatschap mogelijk te maken, vond dit wel niet aanstonds ieders sympathie, maar na een uiteenzetting, dat men feitelijk niets anders deed dan een toch reeds bestaande toestand wettelijk vastleggen, werd tenslotte hiertoe besloten.

Daar evenwel nooit alle leden ter vergadering komen, moest per referendum de goedkeuring van de meerderheid der leden worden verkregen en hoewel velen eerst na herhaalde aanschrijving zich verwaardigden het Bondsbestuur hunne meening kenbaar te maken, zoo kon, dank zij de activiteit van onzen secretaris, nog vóór de groote vacantie de aanvraag om Koninklijke goedkeuring dier wijzigingen worden verzonden.

Wijl dit verder zonder moeilijkheden verliep, zoo hebben wij u bij het begin van de cursus het nieuwe wetboekje kunnen voorleggen. En inderdaad, de voor de vacantie besteedde moeite bleek zeer rendabel en hoewel er nog veel te verbeteren valt, zowel wat betreft de regeling der werkzaamheden van de propaganda-commissie als aangaande de maatregelen genomen tot uitvoering van de nieuwe wet op de kennismaking, zoo meen ik toch dat het reeds verkregen resultaat bevredigend mag genoemd worden. Niettemin, laat geen onzer het ooit vergeten, dat de wet alléén

haar doel niet kan bereiken zonder dat wij allen enthousiast medewerken, teneinde de bloei onzer vereeniging te bestendigen.

Reeds voor de afwikkeling dezer eigen Wetsherzieningen bereidde men groote gebeurtenissen voor. Sedert eenigen tijd werden er in nagenoeg alle Unitatis en Bonden plannen beraamd om tot een eenheid, een samengaan te geraken. Het was Delft, dat hiertoe het initiatief nam, door op den 18den Maart 1912 een vergadering van afgevaardigden dier organisaties bijeen te roepen, teneinde te bespreken, in hoeverre het mogelijk zou zijn om tot de oprichting van een Nederlandsche Studenten-Unie te geraken.

Het goede resultaat dier besprekingen is u bekend en zoo was het dan niet te vermijden dat wij weldra opnieuw met Reglementen en Statuten voor u stonden.

Evenwel om ook deze zaak nog voor de vacantie af te werken bleek onmogelijk, zoodat toen op 18 Juni te Amsterdam definitief tot oprichting der Unie werd besloten, de Delftsche Bond nog slechts voorwaardelijk toetrad.

Het werk der Unie gedurende de groote vacantie zal u allen bekend zijn en is misschien tevens oorzaak geweest, dat, toen na de vacantie de veranderde Statuten en Reglementen der Unie u konden worden voorgelegd, met algemeene stemmen tot toetreding werd besloten.

De D. S. B. als oudste der aangesloten vereenigingen aanvaardde het presidium voor 1913. Moge het der Unie gelukken door krachtige samenwerking de Unitatis en Bonden tot bloei te brengen, zoo zullen wij het ons steeds een groote eer rekenen, te hebben mogen medewerken tot oprichting van dit verbond.

Nog tot een andere vereeniging trad onze Bond als lid toe. In Februari 1912 werd op het congres te Leuven besloten, dat alle Nederlandsche Studentenvereenigingen zouden kunnen toetreden als lid van het Algemeen Nederlandsch Studenten-Verbond. Ook onze vereeniging maakte van deze gelegenheid gebruik, teneinde haar sympathie met het streven van het A. N. S. V. te toonen.

Maar genoeg thans van vereenigingen, statuten en reglementen, mij resten nog aangenamer herinneringen.

Niet dat de geschiedenis aan ons derde Lustrum voorafgaande nu juist zoo bijster geschikt is, om mij hevig tot vreugde te inspireeren, (veeleer ware die herinnering pijnlijk te noemen), maar gelukkig is de verdere loop van dat schitterende feest van dien aard geweest, dat elke onaangename gebeurtenis is weggedrongen.

Wie uwer herinnert zich niet dat schitterend rij-jolijt, dien feestdisch, dat spel van woorden, kleur en lijn.

Nog meer valt hierbij te gedenken. De oprichting van een vereeniging van Oud-Bondsleden gaf aan ons 3de Lustrum iets min of meer eerwaardigs.

Moge het ook die vereeniging gelukken, in haar schoon streven te slagen, zoo zal dit ook den directen bloei van den D. S. B. ongetwijfeld bevorderen.

Ziet hier een korte beschrijving van wat ik als het belangrijkste uit onze bestuurs-periode u wenschte voor te leggen.

Wanneer ik het hierbij zou laten, zoo zou men mij van grove onvolledigheid, ja van kortzichtigheid kunnen betichten. En terecht, immers ik gaf slechts een beschrijving van de uiterlijke vormen en feesten, waarin het bondsleven zich openbaarde, zonder mij er in te verdiepen, hoe de innerlijke toestanden zich ontwikkelden, terwijl ik het mij voorts tot taak moet stellen aan te geven, welke geestesstroomingen aan al deze uitingen het aanzijn gaven.

Wanneer ik zulks thans poog, zoo zal het mij niet gemakkelijk vallen al aanstonds al die veranderingen in opvatting, al die verschijnselen van hernieuwend geestelijk bestaan, van ontwakende organisatie-zin, welke in onze huidige studenten-maatschappij zoo talrijk plegen te zijn, op hunne juiste waarde te schatten.

En toch, het vinden eener juiste waardeering is het, wat ons in de eerste plaats een plicht moet zijn. Immers ware het niet onverantwoordelijk, ja schier een onvergeeflijke fout te noemen, zoo wij een kalm afwachende houding aannamen, in stede van, door te rechter tijd in te grijpen veel, van wat ons anders later vreemd zou worden, onder onze strijdkrachten op te nemen?

Gij ziet het, ik meen niet, dat het beter is met oordeelen te wachten en zoolang te talmen als de voorzichtige geschiedschrijver, die de geestesstroomingen in hunne volledige beteekenis begrijpen wil, maar toch geloof ik, dat er wel redenen zijn, ook tegen het andere uiterste te waarschuwen, om nl. van Bondszijde niet zoo maar aanstonds in overmaat van geestdrift alle opkomende uitingen van ontgroeningsafschuw, van vereenigingszin en algemeenheidsstreven voor zich te annexeren en te verzekeren, dat een blijde toekomst naderende is.

Zeer zeker, geen schooner taak, dan om uit alles nieuwe

kracht te putten, om zelfs aanvankelijk vijandige verschijnselen om te kunnen zetten in vriendschappelijke, vasthoudende aan het woord van Richelieu, wanneer hij ternauwernood aan een aanslag op zijn leven ontkomen is, vol eerbied voor 't beraamde plan uitroept: „Il faut sûrement, que ces hommes soient à moi". Maar daar tegenover staat het groote gevaar aan dit voorbarig enthousiasme verbonden, dat wij alle kracht naar buiten geven zonder den innerlijken toestand voldoende te gedenken, — dat wij ons zelf blind staren op die heerlijke schoone toekomst.

Eens las ik in Ibsen's Brand van den schoolmeester; wanneer deze den koster uit moet leggen wat eigenlijk een veelbelovende toekomst, een „Aufschwung" is; zoo zegt hij:

„Ein Aufschwung, grosse Zukunft, Freund,
Das deutet, führte wohl zu weit.
Ein etwas ist's das alle eint,
Kraft einer zündenden Idee,
Dass etwas Herrliches gescheh,
In Zukunft nämlich".

Maar als de koster dan nog deze ééne „Zweifelsfrage" oppert: „Wann kommt die Zukunft?" dan klinkt het ietwat spottende antwoord:

„Hi —!

Die kommt natürlich niemals!"

Het wil mij voorkomen, dat deze ontnuchterende woorden nog niet zoo geheel van onpas zijn voor hen, wier doel het is een kritisch juist blik te krijgen op de waarden onzer toestanden. Ik ben niet beangst, dat zulks hun onafbrekbaar optimisme, ook maar in het minst zal schaden.

In de allereerste plaats wensch ik dan thans het verloop van het gezelligheidsleven even na te gaan.

Bestond er verleden jaar bij het aanvaarden van mijn taak reeds een flinke kern van trouwe kroegbezoekers, zoo kan niet gezegd worden, dat deze kern zich vergrootte.

Wat hiervan de oorzaken zijn? Och gij kent ze zelve, onze heele beschaving met haar talrijke afleidingen, de massa's lezingen en vergaderingen en nog vele andere buiten schuld van den D. S. B. gelegen omstandigheden, verhinderen een bloei van het kroegbezoek. Niettemin geheel vrij te pleiten valt ook de D. S. B. niet.

Het verwijt van een ongezellig lokaal is niet geheel ongegrond en daarom is het mij een vreugd te weten, dat het onder ons Bestuur optouw gezette plan, om tot een algeheele afdoende verbetering onzer societeitslokalen te geraken, onder onze opvolgers tot uitvoering zal komen.

Maar gelukkig, het waren slechts enkelen, die om dezen reden niet medewerkten aan het vergrooten van het kroegbezoek, er zijn er meer, diè om andere redenen schuldig zijn en onder hen zie ik voornamelijk het eerste jaar.

Waar zijn ze? Wat doen ze? Het gaat hun als een aantal kinderen, die op een vlak plateau, hetwelk steil uit zee oprees en met zacht gras besproeid was, speelden. Zoolang er een muur op de rand van dit eiland stond, zongen zij daarachter de vrolijkste zangen en konden zij zich veilig aan allerlei spel overgeven; maar toen de muren werden weggebroken, toen hurkten de kinderen in het midden van het eiland angstig bijeen en spel en zang verstomden.

Zijn onze eerste-jaars gelijk deze kinderen en houden zij zich daarom angstvallig stil, wijl de muren van toezicht en leiding zijn weggenomen? Ik geloof het.

Zoeken wij allen niet naar autoriteit? op zijn best komen we eenigen tijd bij het een of ander systeem onderdak om daarna weer te verhuizen.

Vaak missen we alle lijn, en het slot is culminatie in filosofie. Het is tegen die vereenzelving, dat ik en vooral de eerste-jaars, nog eens wensch te waarschuwen.

Bedenk het, al klinkt het misschien wat overdreven: „Denken in afzondering eindigt met iemand krankzinnig te maken. Ieder mensch die geen verweking des harten wil, moet ten laatste verweking der hersenen krijgen".

Schudt van u af dien al te sterken drang tot pluizen, maar geef uwe gevoelens, dan zult gij ontkomen aan dien geest van pessimisme die allerwegen heerscht — dan zult gij waardeeren den omgang met anderen, dan zal het kroegbezoek herleven.

De collegialiteit onder de leden lièt over het algemeen niet te wenschen over. Een enkele maal dreigde de aloude twist tusschen Haagsche en Delftsche menschen te herleven, gelukkig, zij kon bezworen worden. En zoo is het dan, dat wij onder goede vooruitzichten onze taak kunnen overdragen.

Mijne Heeren Mede-Bestuursleden.

Het zal ons in den eersten tijd wel vreemd zijn voortaan niet meer op die directe wijze te hoeven samenwerken als wij dit nu een jaar lang deden.

Ik heb de overtuiging, dat wij alleen door ons uitstekend samengaan zooveel hebben kunnen bereiken; ik ben u

allen dankbaar voor de nauwgezette wijze, waarop gij steeds uw plicht vervuldet, dankbaar voor de uitstekende hulp en steun door mij van u ondervonden.

Laat ons voortgaan zooveel als in ons vermogen is den D. S. B. te schragen.

Mijne Heeren, die straks Bestuurderen zult zijn.

Zoo zijt gij dan geroepen om ons werk voort te zetten.

Het vertrouwen u door den Bond geschonken zal u een aansporing zijn, om uwen tijd en kracht in grooter mate dan zulks als gewoon lid mogelijk was, voor hare belangen feil te hebben.

Wij hebben het volste vertrouwen in uw werkkraft en bekwaamheid; moge het u gegeven zijn, de laatste sporen van vooroordeel welke men tegen onzen Bond nog voedt weg te vagen en den Bond geheel die plaats te verschaffen, welke hem krachtens zijne beginselen, in de studenten-maatschappij toekomt, — zoo zal uw moeilijke taak blijken een loonnende te zijn geweest.

Mijnheer Beukelman.

In de vaste overtuiging, dat de belangen van den Delftschen Studenten Bond aan uwe handen veilig zijn toevertrouwd, onthef ik mijzelf van mijne functie en draag hierbij het presidium aan u over.

REDE,

uitgesproken door den heer H. R. BEUKELMAN bij het aanvaarden van het Voorzitterschap van den Delftschen Studenten-Bond op Vrijdag 28 Februari 1913.

Mijne Heeren, straks Oud-Bestuursleden van den D. S. B.

Mijnheer Van Staveren.

Bij het aanvaarden van het Voorzitterschap van den Delftschen Studenten-Bond is het mij een behoefte allereerst tot U een woord van dank te spreken voor al hetgene, wat gij in het afgelopen jaar voor onze vereeniging hebt gedaan. Zoowel in huishoudelijke aangelegenheden, waarbij gij steeds de teugels van het bewind met vaste hand bestuurde, alsook waar het gold de D. S. B. naar buiten te vertegenwoordigen hebt gij U steeds een waardig voorzitter getoond.

Ik ben er zeker van dat alle aanwezigen van harte met deze lofspraak zullen willen instemmen.

Ook U, overige leden van het bestuur, is de D. S. B. dank schuldig voor de nauwgezette uitoefening uwer plichten. Wij zullen het ten zeerste waardeeren, zoo wij ook in het vervolg op uw steun en voorlichting mogen rekenen.

Thans onthef ik de heeren Meyer, Siccama, Schreur en Peiser van hun bestuurslidmaatschap en bevestig daarin de heeren Goudriaan, Goudswaard, Jöbssis en Dekker.

Mijne Heeren, Bestuursleden van den D.S.B.

Hoewel onze nadere kennismaking, Goudriaan, nog slechts van jongen datum is, heb ik toch in dien korten tijd oprechte waardeering gekregen voor uw werkkraft en uw helder oordeel. Ik acht het daarom een groot voorrecht U in het bestuur aan mijn rechterhand te zien. Weliswaar ben ik ervan overtuigd dat onze denkbeelden niet altijd volmaakt zullen overeenstemmen, doch veeleer dan een nadeel wil ik dit een voordeel noemen, daar zulks ons voor eenzijdigheid behoedt en het heil van den D. S. B. er slechts bij gebaat kan zijn.

Hoewel de staat onzer geldmiddelen alleszins gunstig genoemd mag worden, vereischt de u toebedeelde werkkraft, Goudswaard, toch nog steeds buitengewone toewijding en een helder inzicht in Bondsangelegenheden en vaak zal uw advies, zoo er een beslissing genomen moet worden, den doorslag geven. Ik houd mij er van verzekerd dat het beleid van onze finantiën bij U in goede handen zal zijn.

Bijzondere omstandigheden maken dat de functies van kroegcommissaris en van vice-secretaris in den eersten tijd meer dan anders van de betrokken personen zullen eischen.

Ik weet, Jöbssis, dat het U aan activiteit niet ontbreekt, maar boven en behalve dat dient ge ook te streven naar een tactvol optreden als beheerder onzer Societeit. De goede geest op de kroeg is zeker voor een groot deel daarvan afhankelijk.

Wat uw taak betreft, Dekker, is voor alles nauwgezetheid bij het vervullen ervan vereischt en waar uw vroegere werkzaamheden zeker die eigenschap bij U versterkt hebben, mogen wij ons gelukkig prijzen dat gij het bestuurslidmaatschap hebt willen aanvaarden.

Mijne Heeren, Leden van den D. S. B.

Het mag een door traditie, als ook door zijn praktisch nut gerechtvaardigd gebruik genoemd worden, dat de nieuwe Bondsvoorzitter den leden zijn meening over den toestand der vereeniging mededeelt en aangeeft wat in hoofdzaak de taak van het pas opgetreden bestuur dient te zijn.

Soberheid lijkt mij daarbij echter het hoofdvereischte, wil men niet in de fout vervallen van weinig in veel woorden te zeggen, waardoor het geheel het zoo noodige karakter van oprechtheid en streven naar klaarheid zou moeten derven.

Wellicht, dat gij bij hetgeen ik zeggen ga meen dat ik me wel wat eigendunkelijk opwerp als rechter over toestanden, aan het bestaan en instandblijven waarvan ik, zoo dit woord het juiste is, evenzeer medeplichtig ben als gij allen, doch mijn overtuiging uit te spreken wil ik niet stellen onder de vrees van misschien verkeerd beoordeeld te worden.

Ook moet ge van mij op dit oogenblik geen schitterende redevoering verwachten met keur van beelden en woordenspel. Het besef dat er in zake de Bonds beweging nog veel te verrichten en te verbeteren valt, dat er daden noodig zijn, maakt het mij ten eenenmale onmogelijk mij uit te putten in vage beloften en voorspiegelingen.

Dit alles is geen pessimisme. Vaster dan ooit is mijn geloof in de toekomst van den D. S. B., ware zulks niet zoo, ik zou U niet van deze plaats toespreken.

Doch allermint wil ik blind wezen voor de vele onzuiverheden die onze vereeniging in hare in- en uitwendige verhoudingen nog aankleven.

Moeizaam maakt de D. S. B. zich los van de sleur waarin hij zoovele jaren heeft voortgeleefd, maar waar dit geschiedt wijzen sommige kentekenen weer op een vervallen in een ander uiterste.

Gelukkig is het te noemen, dat wij meer en meer tot zelfbewustheid komen, echter dient een open zelfcritiek er tegen te waken, dat wij niet tot een zelfoverschatting geraken en boven onze macht grijpen.

In dit verband wil ik er op wijzen hoezeer het te betreuren is dat de D. S. B. zoo weinig voeling houdt met Alma Mater. Juist gezien acht ik het dat dit blad thans openlijk het karakter van orgaan der Studentenbonden heeft aangenomen. Dringend heeft ook de D. S. B. behoefte aan een gelegenheid tot vrije bespreking van meningsverschillen die in eigen boezem bestaan, zonder daarbij bevreesd behoeven te zijn dat iedere schuchtere of onzekere uiting onmiddellijk verpletterd wordt door den hoon eener vijandige critiek.

Het zal daarom een onzer eerste bestuursdaden zijn die ongewenschte verhouding te verbeteren.

Daartegenover of liever daarnaast blijft het evenwel zaak het contact met de algemeene studentenpers te handhaven en te versterken, ons vereenigingsleven en onze beginselen zouden er slecht bij gebaat zijn, zoo we deze alleen op wilden kweken in een broeikas van gelijkgezinden.

Wat nu verder betreft onze verhouding tot de buitenwereld, speciaal tot de naast of tegenover ons staande vereenigingen hier ter stede is een zuivering van den politieken dampkring, blijkens vele voortekenen in de naaste toekomst te verwachten.

Verschillende feiten wijzen er op dat het D. S. C. niet zal volharden bij zijn tactiek om het bestaan van den D. S. B. volmaakt te negeeren. Het is niet mijn bedoeling om op eventuele gebeurtenissen vooruit te loopen. Vanzelf spreekt het dat wij bereid zullen zijn tot alle mogelijke medewerking, waar het betreft maatregelen te nemen, die tot een zuiverder verhouding zullen leiden en alle struisvogelpolitiek eens en vooral van de baan zullen schuiven, doch evenzeer geldt, dat wij daarbij ook niet het minste of geringste van onze beginselen prijs zullen geven.

Ziet hier, mijne Heeren; wat ik meende in koele zake-lijkheid te moeten vermelden, opdat de feiten U klaar voor de oogen zouden staan, doch ik wil niet eindigen zonder nog eenige oogenblikken de tolk te zijn van warmere, meer intieme gevoelens.

Zooals wij hier te samen zijn, als leden van een betrekkelijke kleine gezelligheidsvereeniging, die elkaar haast allen persoonlijk kennen, krijgt onze bijeenkomst een meer bijzonder karakter.

Het feit, dat uw persoonlijke denkbeelden mij niet vreemd zijn, geeft mijne leiding een zeer speciale morele steun. De gedachte, dat wat van achter de groene tafel der ver-

gadering wordt medegedeeld, haast beschouwd kan worden als gesproken tot elk uwer afzonderlijk, zal het gevoel van eendracht en saamhoorigheid versterken.

En juist die eensgezindheid doet ons alles goeds van de toekomst hopen, te meer waar gij allen dit jaar ondubbeldzinnig blijk hebt gegeven U voor den D. S. B. opofferingen te willen getroosten.

Cijfers zijn niet altijd koel en dor en waar ik weet dat voor velen uwer een vrijwillige financiële steun eenerzijds wil zeggen een ontzegging anderzijds, daar is het feit dat gij tot tweemaal toe een belangrijk bedrag vrijwillig voor onze vereeniging hebt bijgedragen, mij de schoonste en zekerste belofte voor de toekomst.

Ik heb gezegd.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

De regeling van de organisatie tot behartiging der studiebelangen is gedurende de maand Maart voor alle ingeschrevenen kosteloos verkrijgbaar bij den bediende in het hoofdgebouw der T. H. en bij de firma Waltman.

Voor de C. C.

J. DE JONG, Secr.

Van verre en nabij.

Studie-enquête.

Daar er van de 1000 op aanvraag verzonden vragenlijsten nog maar 369 ingevuld terugkwamen, wordt hun, die nog voornemens zijn, hun medewerking te verleenen tot vergrooting van het materiaal, *dringend verzocht*, hier dan niet langer mee te wachten, maar hun vragenlijst uiterlijk 15 Maart a.s. in te zenden bij het *Psychologisch Instituut* (directeur Prof. Dr. G. Heymans) te Groningen. De na dien datum inkomende lijsten zullen voor bewerking niet meer in aanmerking kunnen komen.

Dat deze medewerking van een groot percentage der 1000 belangstellenden zeer gewenscht is, zal wel geen betoog behoeven; immers de betrouwbaarheid der verkregen resultaten zal slechts dan gewaarborgd zijn, als een rijk materiaal voor de bewerking ter beschikking is.

Dengenen echter, die wel een lijst ontvangen hebben, maar er geen gebruik van wenschen te maken, wordt vriendelijk verzocht, deze dan oningevuld aan bovengenoemd adres terug te zenden.

Vereenigingsleven.

Electrotechnische Vereeniging te Delft.

DRIEDAAGSCHE EXCURSIE op 13, 14 en 15 Maart 1913.

Programma.

13 Maart. Vertrek uit Delft 8.30 v.m., uit Den Haag (H. S. M.) 9.— v.m. naar Hengelo, via Amsterdam, Amersfoort. Aankomst Hengelo 12.47.

Des middags **beziichtiging van de Machinefabriek der Gebr. Stork & Co.** Overnachten te Hengelo.

14 Maart. In den voormiddag **beziichtiging der Hengelse Mechanische en Electriche Apparatenfabriek.** Vertrek uit Hengelo 2.50 n.m. naar Nijmegen. Aankomst 5.18. Overnachten te Nijmegen.

15 Maart. **Beziichtiging van het Gemeentelijk Electrisch Bedrijf en van de nieuwe bergbaan.**

In overleg met Hooggeleerden heeft het Bestuur besloten, niet meer dan 25 personen deel te doen nemen aan voornoemde Excursie. Zoo zich meer dan 25 personen opgeven, zal E₅ voorgaan, daarna E₄ en zoo afdalend. Is er van een jaar slechts een gedeelte, dat mede zal kunnen gaan, dan zal het lot uitmaken, wie daarvoor in aanmerking komen.

Zij die mede wenschen te gaan, worden verzocht de toegezonden kaart **vóór den 5en Maart** op te zenden. Kaarten na den 5en Maart ontvangen, geven geen recht meer tot deelnemen.

Deelnemers storten vooraf f 3.— voor logies te Hengelo bij den Penningmeester.

Zij, die zich hebben opgegeven en niet medegaan, krijgen dit bedrag niet gerestitueerd.

Bij genoegzame deelname zal het Bestuur voor collectief reizen 2^e klas zorgen.

C. J. VAN DER SLIP, President.
W. TH. H. STIBBE, Secretaris.

Technische Hoogeschool.

AFDEELING DER BOUWKUNDE.

De Voorzitter van de Afdeling der Bouwkunde van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs examen voor Bouwkundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen vóór de zomervacantie 1913 zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden voor den 12 April 1913 bij den Secretaris der Afdeling, Professor T. K. L. Sluyterman, p. a. Hoofdgebouw der Technische Hoogeschool.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 27 Februari 1913, No. 2271¹ Afdeling O., is met ingang van 1 Maart 1913 aan F. J. Kramer, w. i., op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de werktuigbouwkunde aan de T. H.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 27 Februari 1913, No. 2271² Afdeling O., is voor het tijdvak van 1 Maart tot en met 31 Augustus 1913 benoemd tot assistent voor de werktuigbouwkunde aan de T. H., W. Friedhoff, w. i., Rochussenstraat 213^b, Rotterdam.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 27 Februari 1913, No. 2181¹, Afdeling O., is met ingang van 1 Maart 1913 aan J. J. Werst, t., op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de analytische scheikunde aan de T. H.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 27 Februari 1913, No. 2181² Afdeling O., is voor het tijdvak van 1 Maart tot en met 31 Augustus 1913, benoemd tot assistent voor de analytische scheikunde aan de T. H., P. J. Schoonenberg, Voorstraat 45^b, te Delft.

Berichten en Mededeelingen.

D. S. B.

Het bestuur van den Delftschen Studentenbond heeft zich als volgt samengesteld:

H. R. Beukelman,	President.
J. Goudriaan,	Secretaris.
H. J. Goudswaard,	Penningmeester.
W. Jöbssis,	Vice-President.
P. Dekker,	Vice-Secretaris.

—o—

SOC.-DEM. STUDENTENKLUB.

De vergadering, waar Mevr. Roland Holst zou spreken over „De Marx-Dietzgenese Wereldbeschouwing” en die voorloopig uitgesteld was, zal gehouden worden *Woensdag 12 Maart*, te 8 uur, in de Foyer van de Stads Doelen. Entrée f 0,25 voor niet-leden.

HET BESTUUR.

HANDLEIDINGEN VEREENIGING.

Het verbeterblad van Handleiding N°. 14, Onderdeelen van Bruggen, is gratis verkrijgbaar bij den Technischen Boekhandel J. WALTMAN Jr.

HET BESTUUR.

Correspondentie.

Aan den heer L. R. F. Wegens tijdgebrek blijft Uw stuk tot de volgende week liggen.

Lijst van Vergaderingen.

D. S. V. „Onze Koloniën”.

Dinsdag 11 Maart, 's avonds 8¹/₄ uur, in Zaal 207 van de T. H. (Nieuwe Laan). Lezing met Lichtbeelden en Demonstratie. Spreker: Dr. H. H. Zeylstra Fzn., Conservator aan het Koloniaal Museum te Haarlem. Onderwerp: De Inlandsche Nijverheid in Nederlandsch-Indië (voornamelijk het Batikken).

Electrotechnische Vereeniging.

Dinsdag 11 Maart, 's avonds 8 uur, in het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium. Gewone Vergadering. Spreker de heer J. J. Fels, e. i., Ingenieur bij de gemeentelijke Electriciteitswerken te Nijmegen. Onderwerp: Het gemeentelijk electriciteitsbedrijf te Nijmegen.

Agenda.

DEN HAAG.

Vrijdag 7 Maart. Geb. v. K. en W.: Concert ten bate van het Pensioenfonds van het Residentie-Orkest, met medewerking van Jacques Thibaud, viool, uit Parijs; 8 uur.

Zaterdag 8 Maart. Geb. v. K. en W.: Operette-Ensemble van het Rembrandt-Theater te Amsterdam: „n Autoritje”; 8 uur.

Zondag 9 Maart: Diligentia: Dansmatinée door de dames Van der Pas; 2¹/₂ uur.

Geb. v. K. en W.: N. V. Tooneelvereeniging van Amsterdam; „Nina”; 2 uur.

Geb. v. K. en W.: Italiaansche Opera: „Tosca”; 8 uur.
Dierentuin: N. V. Tooneelvereeniging van Amsterdam: „Ghetto”; 8 uur.

Maandag 10 Maart: Geb. v. K. en W.: Gezelschap Royaards: „De Violiers”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 7 Maart. Groote Schouwburg: Rotterd. Tooneelgezelschap: „In Rok”; 8 uur.

Zaterdag 8 Maart. Groote Schouwburg: Italiaansche Opera: „La Traviata”; 8 uur.

Zondag 9 Maart: Groote Schouwburg: Rotterd. Tooneelgezelschap: „Zoo'n windbuil”; 8 uur.

Maandag 10 Maart. Groote Schouwburg: Italiaansche Opera: „Mignon”; 8 uur.